

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, κερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ — ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ὑπὸ Αἰμιλίου Σεβαλιέ, μετάφρασις Τ***. (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμῆ, (συνέχ.). μετάφρ. Δηλ — ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καραμύιν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καθήσασ' ἐδῶ. . . πλησίον εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν. . . νὰ ἐτοιμάσω τ' αὐτῆς σὰς.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Μόλις ὁ γέρον ἀνεχώρησεν, ὁ Ὀλιβιέρος ἀπαίρεισε τὴν ζώνην του, ἐναπέθηκε τὸ ξιφὸς του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ξυλίνου θρονίου σύνου καὶ κατῆφης.

Ὁ δὲ πορθημεύς, φθάσας εἰς τὴν ἰσόγειον αἰθουσαν, εἶδε τὸν κατασκοπον, ὅστις, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, τῷ ἔνευσε νὰ πλησιασῇ.

Ὁ γέρον, ὅστις ἦτο πιθανῶς εἰθισμένος εἰς τοιαύτας παντομίμας, προύχωρσε πρὸς αὐτόν.

— Ἄκουσον, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ στρατιώτης, θά σου δώσω δέκα λίρας χρυσῆς ἂν κλειδώσῃς καλὰ τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθε, καὶ τὸν κρατήσῃς ἐδῶ ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω. . .

— Ἄλλὰ. . .

— Ἄνοσὺ φύγη, ἔχεις νὰ κάμῃς μ' ἐμέ. Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του μακρὸν καὶ χονδρὸν σχοινίον.

— Ἐνόησα, εἶπεν ὁ πορθημεύς.

— Κύτταξε καλὰ μὴ σοῦ φύγη ἀπ' ἐκείνην τὴν τρύπαν, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατιώτης, δεικνύων φεγγίτην τινὰ ἀνωθεν τῆς θύρας εὐρισκόμενον.

— Ἀστειεύεσθε, κύριε. . . δὲν χωρεῖ οὔτε τὸ κεφάλι του.

— Καλὰ. Ἐχε λοιπὸν τὸν νοῦν σου. Τώρα λάβε προκαταβολικῶς πέντε λίρας. Ἄλλ' ἂν με προδώσῃς, δυστυχία σου! . . .

— Μὴν ἔχῃς κἀνένα φόβον. . . Εἶμαι ἀνθρωπος, ὁ ὅποιος ἤξεύρω νὰ κερδίξω τὸν ἄρτον μου ἐντίμως! . . .

Καί, καθησυχάσας πλέον, ὁ στρατιώτης ἐτρέφεν ὅπως πληροφορήσῃ τὴν Ἰσαβέλλαν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐνεργειῶν του.

Μετὰ τινὰ δὲ λεπτά, ὁ γέρον πορθημεύς ἔφερξεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρον τὸ λιτὸν δεῖπνόν του.

Μετὰ δὲ τοῦτο ἐπέστρεψε καὶ ἐκλείδωσεν ἀσφαλῶς τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

— Δὲν θ' ἀφήσω νὰ χάσω καὶ τὰς ἄλλας πέντε λίρας, μὰ τὸν Θεόν! ἐπιθύρισε. . . Χρὸμ! ἀπόψε βλέπω μοῦ ἔφεξε καλὰ.

Ὁ δὲ Ὀλιβιέρος, μετὰ τὸ λιτὸν δεῖπνόν του, ἀπεκοιμήθη.

Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφύπνισαν αὐτὸν ἀλλεπάλληλα ποδοκροτήματα ἵππου καὶ ἤχος φωνῶν, πρερχόμενος ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Ἐγερθεὶς πάραυτα, ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον καί, κύψας τὴν κεφαλὴν, παρατήρησεν ἕξ ἀνδρας, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑποίων ἦτο ὑψηλὸς τις κύριος, καὶ οἵτινες ἐδείκνυον διὰ τῆς χειρὸς τὸ δωματίον, ἐν ᾧ εἶχε καταλύσει προσωρινῶς, καὶ ἐποίουν πρὸς ἀλλήλους ἀκατανόητα νεύματα.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ἀρπάσας τὸ ξιφὸς του, τί σημαίνει τοῦτο; . . . τί νὰ θέλουν ἄρα γε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; . . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους τούτους, καὶ λίθος ριφθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἔθραυσε τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου.

— Ἐμπρός! ἐπιθύρισε ὁ νέος ὀπισθοχωρήσας. . . δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία.

Δι' ἐνὸς δὲ ἄλματος εὐρέθη εἰς τὴν θύραν; κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ ξιφὸς, καὶ δι' ἐνὸς ὀρμητικοῦ λακτίσματος προσεπάθησε νὰ βιάσῃ αὐτήν.

Ἄλλ' ἡ θύρα ἔμεινεν ἀκλόνητος.

Ὁ Ὀλιβιέρος ὠχρίασεν.

— Ἐ! κύριε Ὀλιβιέρε, ἠκούσθη φωνή τις ἔξωθεν, παραδοθήτε, ἂν ἀγαπᾶτε τὴν ζωὴν! . . . Βλέπετε ὅτι πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ἀνωφελής!

— Τὸ ὄνομά μου! ἐφώνησεν ὁ νέος. Λοιπὸν ἐμέ ζητοῦσιν! . . .

— Ἐ! κύριε Ὀλιβιέρε, ἐπανελάθει ἡ αὐτὴ φωνή, τὴν ὁποίαν βεβαίως οἱ ἀναγνωσταὶ μας ἀνεγνώρισαν, καὶ ἦτις ἦτο τοῦ ἀρχοντος Γραβίλλης, μὴ μας ἀναγκάσετε νὰ σὰς πολιορκήσωμεν ὡς ποντικόν! . . .

— Ἄλλὰ ποῖος μοῦ ἔστησεν αὐτὴν τὴν παγίδα; . . . ποῖος ἐχθρὸς ἔχω ἐγὼ ἐδῶ; . . .

— Μ' ἐννοεῖτε; . . . ἢ δὲν θέλετε νὰ μοι ἀπαντήσετε;

— Ἀθλιε! ἐκράυγασεν ὁ Ὀλιβιέρος, γνωρίζε; ὅτι ἡ θύρα εἶνε κλεισμένη. . . καὶ δι' αὐτὸ ὀμιλεῖς! . . .

— Ἀληθῶς εἶνε ἰσχυρὴ; ἠρώτησεν

ὁ Γραβίλλης τὸν γέροντα πορθημεύα, ὅστις, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἰστάμενος, ἐθεώρει μακρόθεν τὰ γινόμενα.

— Πηγαίνω νὰ τὴν ἀνοίξω, ἂν θέλετε, ἀπήντησεν ὁ πορθημεύς, ἀλλὰ θά μου δώσετε τρεῖς ἀνδρας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρεῖς θὰ μείνωσιν ἐδῶ νὰ φυλάττουν τὸ παράθυρον, μήπως, εἰς τὴν ἀπελπισίαν του, πηδήσῃ ἐξ αὐτοῦ.

— Ἄ! ἐχάθην, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ὀλιβιέρος. Ἄχ! ἀγαπητέ μου Ζεβάν, δὲν θά σ' ἐπανίδω πλέον! ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ. Ὡ! ἀγαπητὴ μου Ζολάνδη. . . Δὲν εἶνε κρῖμα ν' ἀποθάνω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! . . . Ἄλλὰ τοῦλάχιστον, ἐξηκολούθησε μετ' ἀγρίας φωνῆς, ὁ ἀποθάνωσι μαζὺ μου καὶ ἄλλοι! . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ γέρον πορθημεύς ἠνέφξε τὴν θύραν.

— Προδότα! . . . ἐκράυγασεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Καί, ταχύς, ὡς ἀστραπή, διεπέρασε τὸ ξιφὸς του εἰς τὸ στήθος τοῦ γέροντος.

Εἶτα δὲ ὤρμησε πρὸς τινὰ γωνίαν τοῦ τοίχου, καταδιωκόμενος ὑπὸ τριῶν στρατιωτῶν.

Τότε ὁ ἕτερος ἐκ τῶν δύο κατήμειγε διὰ τοῦ ξιφους τοῦ κτύπημα, τὸ ὅποιον εὐτυχῶς διεπέρασε μόνον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τοῦ Ὀλιβιέρου.

Ὁ νέος ἐπνίγητο εἰς τὸ αἷμα· οὐχ ἦτον δὲν ἀπεθαρρῆνθη.

Συγκεντρώσας πᾶσας τὰς δυνάμεις του, ἐβύθισε τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δολοφόνου.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἀνέσυρε τὸ ξιφὸς του, κτύπημα σφοδρὸν ἐπὶ τοῦ δεξιῷ βραχίονος ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὸ ξιφὸς.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐστέναξεν ἀγρίως.

Ἄλλὰ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἤρπασε ξυλινὸν τι θρονίον, παρατυχὸν ἐκεῖ, καὶ ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ στρατιώτου μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε οὗτος ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Τότε δέ, ἐπωφεληθεὶς τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἔλαβε καὶ αὐθις τὸ ξιφὸς του, ὅτε οἱ τρεῖς ἄλλοι κακουργοὶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγῶ των, ὤρμησαν κατὰ τοῦ ἀτυχῶς νέου, οὗτινος τὸ αἷμα, ὄπερ ἀδια-

— 'Α! λοιπόν μᾶς ἐγκαταλείπετε; Δὲν σκέπτεσθε ὅτι ἡ ἀπουσία σας αὕτη δύναται νὰ λυπηθῇ μεγάλως τοὺς φίλους σας, ὄφτινες σας ἀγαπῶσιν;

— Θὰ με λησμονήσωσιν, ἀπήντησε ξηρῶς ἡ νέα.

— Ὅπως καὶ σεῖς θὰ τοὺς λησμονήσετε ἀναμφιβόλως, ὑπέλαβε δηκτικῶς ὁ συνταγματάρχης.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ 'Αντωνέττα δὲν ἀπήντησεν· ἀλλὰ τσαυτὴ ὑπῆρξεν ἡ συγγίνης τῆς καρδίας της, ὥστε πάραυτα ἐγένετο καταπόρφυρος. Τοῦτο δ' ἐνόησας ὁ συνταγματάρχης, ἐλυπήθη ἐνδομύχως καί, ὅσῳ μισάνθρωπος καὶ ἂν ἦτο, πάντοτε ἡ δυστυχία καὶ ἡ λύπη συνεκίνησαν τὴν καρδίαν του.

— 'Αν ἐπιθυμῆτε νὰ μείνετε ἐνταῦθα, δεσποινίς, ὅπως ἀναπαυθῆτε ἐπ' ὀλίγον, καὶ λογισθῶ εὐτυχῆς ἂν μοι ἐπιτρέψητε νὰ μείνω πλησίον σας. Ἄλλως, εὐχαρίστως εἰς προσφέρω τὸν βραχίονά μου, ὅπως μεταβῶμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Ὁ συνταγματάρχης 'Εβελ ἦτο φύσει ἄγχινους· ὅθεν δὲν ἐδράδυνε νὰ νοήσῃ ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς 'Αντωνέττης εἶχεν ἐκφυγῆ σφοδρὰ καταιγίς, ἥς τινος τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἐδύνατο νὰ προμαντεύσῃ.

'Αποδεχθεῖσα τὸν βραχίονα τοῦ συνταγματάρχου, ἡ 'Αντωνέττα ἔσυρεν, οὕτως εἰπεῖν, αὐτὸν εἰς τι δωμάτιον, ὅπερ ἐφωτίζετο ὑπὸ πολυρῶτου λυχνίας, καὶ εἶδε καθήμενον ἐπι τοῦ ἀνακλίντρον τὸν ταγματάρχην Στενφάιλδ, συνομιλοῦντα μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνης νέας, ἣτις ἐφαίνετο κατατεθελγμένη ἐκ τῶν λόγων τοῦ ταγματάρχου.

Διελθόντες πλησίον αὐτῶν, ὁ συνταγματάρχης ἠρώτησεν ἀποτόμως τὴν 'Αντωνέττην.

— Πῶς σας φαίνεται ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ 'Αντωνέττα ἐφριξάσεν.

Ὁ δὲ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ταραχὴν της, ἐξηκολούθησε:

— Φυσικῶ τῷ λόγῳ, θὰ σας ἀρέσκη. 'Αν ἐρωτήσετε ὅλας τὰς ἐδῶ κυρίας, θ' ἀκούσετε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Εἶνε νέος ὠραῖος, κομψός καὶ ὀμιλητικός· ἐπι πᾶσι δὲ εἶνε ἐξαιρετός καὶ χαριέστατος χορευτής. Οὐχ ἦττον προτιμῶ μᾶλλον νὰ κατηγορῶμαι ἐπι μισάνθρωπιᾳ ἢ μᾶλλον ὅτι ἀποστρέφομαι ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς ὑψηλίου—ὡς λέγει ὁ λόγος δι' ἐμέ—ἢ νὰ γίνω δημῖος ὠραίας τινὸς νεανίδος... Ἄλλ' ἤδη πρέπει νὰ σας ἀφήσω, δεσποινίς. Θ' ἀναχωρήσω.

— Χαίρετε, κυρίε συνταγματάρχα, καὶ εἰς εὐχαριστῶ πολύ, διότι ἐφάνητε τόσῳ ἀγαθός εἰς ἐμέ, τῷ εἶπεν ἡ 'Αντωνέττα, τεινύουσα αὐτῷ φιλικῶς τὴν χεῖρα.

Ὁ συνταγματάρχης ἐθλίψεν αὐτὴν συμπῶς καὶ τῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Οἱ λόγοι σας μ' ἐνθαρρύνουσιν εἰς τὸ νὰ σας δώσω μίαν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἐδύνασθε νὰ θεωρήσετε ὡς ἀδιακρίσιν, καὶ ἡ ὁποία εἶνε εἰς ἄκρον εἰλικρινής, καθόσον προέρχεται ἐξ ἀνθρώπου,

μὴ ἐπιζητοῦντος πλέον τὰ μειδιήματα καὶ τὰς ἐπιδοκιμασίας τῶν γυναικῶν. Ἀκούσατέ μοι· μείνετε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὑπὸ τὴν πατρικὴν σας στέγην, ἐνθα ἀνετράφητε συναναστρέφεσθε πάντοτε μετὰ τῶν εἰλικρινῶν καὶ δευδοκίμασμένων φίλων τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας καὶ ἀποφύγετε τὸν ἄσπυτον καὶ ἐκδηδητημένον βίον τῆς Μοντραῆλης.

— Πολὺ ἀργά! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὴν ἡ 'Αντωνέττα.

— Μὲ λέγουσι μισάνθρωπον, δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, καθήσας καὶ αὐτῆς πλησίον της, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὅπως μὲ παριστῶσι· μὲ ὀνομάζουσιν ἐχθρὸν τῶν γυναικῶν, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τοὺς λόγους, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσι ποτε τὴν καρδίαν μου. Ἴσως ἐσχηματίσατε καὶ σεῖς τοιαύτην ἰδέαν, δεσποινίς, καὶ θέλω νὰ σας ἐξαγάγω τῆς πλάνης ταύτης.

Ἐσιώπησε καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπι τοῦ μετώπου του, ὥσει θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του· εἶτα δέ, στραφείς πρὸς τὴν νέαν, ἐθεώρησεν αὐτὴν ἀτενῶς καὶ ἐξηκολούθησε:

— Θὰ ρίψω ἐν βλέμμα ἐπι τοῦ παρελθόντος μου καὶ θὰ σας διηγηθῶ τὴν θλιβεράν ἱστορίαν μου, καθιστῶν ὑμᾶς δικαστὴν μου! Θελῶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ δικαιοθῶ ἐνώπιόν σας καὶ νὰ σας ἀποδείξω ὅτι ἔχει ἄδικον ὁ κόσμος, ἀποκαλῶν με ἐχθρὸν τῶν γυναικῶν. Νεκί· θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου· ἀλλ' ἔχω ἀκράδαντον πεποιθήσιν ὅτι θὰ διατηρήσετε αὐτὴν μυστικὴν. Περιττὸν θεωρῶ νὰ σας εἶπω ὅτι δὲν ἐγνώρισα τὴν γλυκύτητα τῆς μητρικῆς ἀγάλης, οὐδὲ τῶν πατρικῶν θωπειῶν. Μείνας ὀρφανός ἐν τρυφερᾷ ἡλικίᾳ, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἄλλο τι, ἢ ὅτι, μεταβῶν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπέστρεπον καθ' ἐσπέρην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κηδεμόνου μου, ἐνθα εὗρισκον καὶ τὸν πρωτότοκον ἀδελφόν μου. Ἐν συντόμῳ, μόλις ἔρθασα εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω τίνα, οὐδὲ νὰ φροντίσῃ τίς ποτε περὶ ἐμοῦ, ἐξέλεξα τὸ στρατιωτικὸν σταδίον. Ἄπασα ἡ περιουσία τοῦ πατρός μου περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου καὶ εἰςῆλθον ἐν τῷ βίῳ μετὰ τὴν εὐγενῆ ἀπόφασιν ν' ἀνταμείψω ἀφειδῶς πάντα, ὅστις ἤθελε μὲ ἀγαπήσῃ καὶ μὲ ὑποστηρίξῃ ἐν τῷ κόσμῳ. Κατὰ τύχην ἐσχετίσθη μετὰ τινος νέας εὐγενοῦς οἰκογενεῖας καὶ ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ πλέξω ἐγκώμια τῆς καλλονῆς της· ἀρκουμαι μόνον νὰ σας εἶπω ὅτι ἦτο ὠραία, ὅπως ὑμεῖς, καὶ—ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φανῶ εἰλικρινής—ἐπιθελτικωτέρα ὑμῶν. Πάραυτα προσέφερον αὐτῇ τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν αὕτη ἀσμένως ἀπεδέχθη· οἱ δὲ συγγενεῖς της ἐπεκύρωσαν τὴν ἐκλογὴν της, καθόσον, καίτοι δὲν ἦμην πλούσιος, οὐχ ἦττον εἶλον τὸ γένος ἐξ εὐγενοῦς καὶ διακεκριμένης οἰκογενεῖας καὶ ἐνώπιόν μου διηνοιέτο εὐσίωνον καὶ εὐδαιμόνιον μέλλον. Ὀρισθεῖσας τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου μας, ἀπεφάσισα, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς τελέσεως αὐτῶν, νὰ μεταβῶ διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν ἀρχαίαν πα-

τρικὴν μου οἰκίαν, ὅπως χαιρετίσω τὸν ἀδελφόν μου. Μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως καὶ εὐμενῶς, ἀλλὰ δὲν ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασίν μου. Δυσκαρῆσθησθε διὰ τὰς παρατηρήσεις του ταύτας, ἐξήγαγον ἐκ τοῦ κόλπου μου τὴν εἰκόνα τῆς μνηστῆς μου, ἣν ἔφερον πάντοτε ἐπ' ἐμοῦ, ὅπως πάντες· οἱ ἄληθεῖς ἐρασταί, καὶ τῷ ἔδειξα μετὰ θριάμβου τὸ θελκτικὸν πρόσωπον ἐκείνης, ἣτις μὲ εἶχε σαγηνεύσει. Παρητήρησε τὴν εἰκόνα μετὰ προσοχῆς καὶ ὠμολόγησεν. ἀποδίδων μοι αὐτὴν, ὅτι τὸ πρωτότυπον θὰ ἦτο ἐξάσιον. Τὴν ἐπιούσαν, ὅτε ἠτοιμαζόμεν ν' ἀναχωρήσω, εἶδον αὐτὸν κομψῶς ἐνδεδυμένον καί, ἐρωτήσας αὐτὸν τὴν αἰτίαν, μοι ἀπήντησεν ὅτι, ἔχων ὑποθέσεις τινὰς νὰ διακανονίσῃ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἐν ἣ κατῴκει καὶ ἡ μνηστῆ μου, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτός μετ' ἐμοῦ, ἐπι τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ ἀναχωρήσεώς μου. Ἐδέχθη τὴν πρότασιν μετ' ἀπέριου χαρᾶς, ἐκφρασας μάλιστα αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν μνηστῆν μου καὶ ἐν πρωτοτύπῳ. Οὐδεὶς κίνδυνος ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον βλέμμα του, ὅστις ἐδύνατο νὰ με προειδοποίησῃ περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ὁ ἀδελφός μου παρέμενε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ πέραν τοῦ μετουνακτίου, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἀπέτεινα αὐτῷ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν. Ἐσπέρην τινὰ μοι ἀνήγγειλεν ὅτι, ἐπιθυμῶν, ὡς πρωτότοκος ἀδελφός, νὰ μοι προσφέρῃ δῶρόν τι ἀνταξίον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης του, ἀπεφάσισε νὰ μοι παραχωρήσῃ εἰς τὴν πλήρη κυριότητα καὶ κατοχὴν μου τὰς ἀπεράντους γαίας τοῦ Βάλδεν-Χόλμ, αἵτινες προήρχοντο ἐκ πατρικῆς κληρονομίας. Ἠυχαρίστησα αὐτὸν ἀπὸ καρδίας καὶ ἀνεχώρησα, τῇ προτροπῇ αὐτοῦ, διὰ τὴν ἀρχαίαν πατρικὴν κατοικίαν μας, ἐνθα ἔπρεπε νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ πληρεξουσιοῦ του δικηγόρου, εἰς δὲ ἐμελλον νὰ ἐγχειρίσω ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, παραγγέλλουσαν αὐτῷ νὰ προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνήκοντος συμβολαίου. Ἦλπιζον ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ ἐπεραιούτο ταχέως, ἀλλ' ἐνεκεν ἀναβολῶν τινῶν τοῦ δικηγόρου, μόλις ἐδυνήθη ν' ἀναχωρήσω ἐκείθεν τὴν παραμονὴν τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας τοῦ γάμου μου. Φθάσας εἰς τὴν πόλιν, ἔτρεξά πάραυτα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μνηστῆς μου, ἐνθα μὲ ὑπεδέχθη ἡ μήτηρ της, ἣτις διὰ περιστροφῶν τινῶν μοι ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ τέως μνηστῆ μου ἦτο ἤδη σύζυγος τοῦ λόρδου Ἰωάννου Ἐβελ. Ἠκροώμην αὐτῆς κεχηνῶς καὶ χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω καλῶς τοὺς λόγους της· τοσοῦτον ἡ ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη. Μοι προσέθεσε δὲ ὅτι, νυμφευθέντες μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης, χάριν ἀπλῆς περιηγήσεως, τῆς ἐπιούσαν τῆς στέψεως των ἡμερῶν. Τότε, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου μου τὴν εἰκόνα, περὶ ἧς σας ὠμίλησα, καὶ τὸ συμβόλαιον, ὅπερ μὲ καθίστα κύριον τῶν κτημάτων τοῦ Βάλδεν-Χόλμ, ἔρριψα ταῦτα εἰς τὰς φλόγας τῆς ἐνώπιόν μου σπινθηροβολούσης ἐστίας.

— Είπατε εἰς αὐτούς, τῇ εἶπον, πῶς διαθέτω τὰ δῶρά των! . . .

— Ἄ! μὴ τοὺς καταρᾶσθε, μὲ διέκοψεν ἡ γραῖα ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, μὴ καταρᾶσθε τὸ τέκνον μου!

— Ὅχι, ἀπήντησα ἀναχωρῶν, μοὶ ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἴδω τηχομένους ὑπὸ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότης.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν μετετέθη ἐν τῇ σύνταγμα, ὅπερ ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐκτοτε περιήλθον τὰς Ἰνδίας, τὴν Μελίτην, τὴν Γιβραλτάρην. Αἰχμαλωτισθεῖς ποτε, διετέλεσα ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν ἐγκαθειργμένος εἰς τινὰς γαλλικὰς φυλακὰς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔμαθον τὴν γλῶσσάν σας, δεσποινίς. Παρήλθον ἔκτοτε δώδεκα ἀκριβῶς ἔτη καὶ οὐδέποτε ἐπάτησα τὸν πόδα μου ἐπὶ τῆς γενεθλίου μου γῆς.

— Καὶ τί ἀπέγειναν ἐκεῖνοι; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνέττα συγκινηθεῖσα μέχρι δακρῶν.

— Ἄ! ναί! τί ἀπέγειναν; ἐπανελάθει θλιβερῶς ὁ συνταγματάρχης. Ἐν τῇ ἀπλότητί μου ἠρώτων ἑμαυτὸν, ὅπως σὺ, τί ἀπέγειναν, ἐλπίζων ὅτι ἡ θεία δίκη θὰ ἐτιμῶρει τὴν ἀτιμον ταύτην πρᾶξίν των. Ἄλλὰ, φεῦ! συνέβη τὸ ἐναντίον. Διάγουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ βίον εὐδαίμονα καὶ μακάριον, περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ προσφιλῶν τέκνων, ἐνῶ ἐγὼ, περιπλανώμενος εἰς ξένην γῆν, δίκην ναυαγοῦ, κατατρύχομαι ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος καὶ κατῆντησα μισάνθρωπος. Ἦδη ἐννοεῖτε τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἀπεχθάνομαι τὸ ὠραῖον φύλλον καὶ δι' ὃν ἀποφεύγω τὰς γυναῖκας, ὅπως οἱ ὄσιοι καὶ οἱ ἀσκηταί.

Ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἀπήντησε, φοβουμένη μὴ ἡ φωνὴ τῆς προδῶση τὴν συγκίνησιν, ἣν ἡ καρδιά τῆς ἠσθάνετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ὁ συνταγματάρχης, ἐννοήσας τοῦτο:

— Σὰς εἶπον ἰσως πλείονα, ἐξηκολούθησε, τοῦ δέοντος, δεσποινίς. Ἄγνοῶ ὅποιον ἀπόκρυφον θέλημα ἔχετε, τὸ ὅποιον μὲ ἠνάγκασε νὰ διαρρήξω τὸν ὄρκον μου!

Καί, λέγοντος ταῦτα, ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ φωνῇ του τοσοῦτον πάθος, ὥστε ἡ Ἀντωνέττα μετενόησεν ὅτι εὐρέθη μόνη μετ' αὐτοῦ.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, τῷ εἶπε, διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, δι' ἧς μὲ περιεβάλετε. Ἔστὲ βέβαιος ὅτι ἡ ἱστορία σας αὕτη θὰ ἦνε πάντοτε ἱερὰ δι' ἐμέ.

— Τὸ γνωρίζω. Σκέφθητε ὅτι ἂν δὲν σὰς ἐνόμιζον ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης μου, δὲν θὰ σας ἔλεγον τίποτε. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν σὰς εἶδον, διέκρινα ὅτι δὲν ὁμοιάζετε ποσῶς πρὸς τὴν κυρίαν Δ'Ὠλνὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας τοῦ κόσμου, τὰς ὁποίας περιστοιχίζει ὁ φιλάρεσκος καὶ ἄνευ καρδίας συνταγματάρχης Στενφάιλδ.

Ἡ Ἀντωνέττα ἠρρυθρίασεν, ὁ δὲ συνταγματάρχης ἀπεμακρύνθη αὐτῆς, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

ΙΑ'.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἀντωνέττα εὐρίσκετο ἐν τῇ ἐξοικικῇ τοῦ πατρὸς τῆς οἰκίᾳ, ἀπολαύουσα τῶν πατρικῶν περιποιήσεων καὶ εἰλικρινῶν φιλημάτων τῆς κυρίας Γεράρδου.

Τὰς πρώτας ἡμέρας διήλθεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαλήνῃ· ἀλλὰ κατόπιν τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ ἤρξαντο πάλιν νὰ κατασπαράττωσι τὴν καρδίαν τῆς.

Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐπιστολαὶ τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ ἐβύθιζον αὐτὴν εἰς ἄφατον λύπην. Εἷς τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν τῇ ἀνήγγελλεν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ ἔμαθε, παρ' ἀξιοπίστου, ὡς ἔλεγε, πηγῆς, ὅτι ὁ Λουδοβίκος Βωζαῖν κατέστη οἰκεῖος παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ὅτι, ὀργισθεὶς σφόδρα διὰ τοῦτο, ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ αὐτὸς οὗτος εἰς Βαλμόν, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα μετὰ τοῦ κυρίου Δ'Ὠλνὲ, ὅπως καταπέισωσι τὸν πατέρα τῆς νὰ παραλάβωσιν αὐτὴν καὶ πάλιν μετ' ἑαυτῶν.

Ἀνέγνωσεν ἐπανελημμένως τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, μὴ πιστεύουσα τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς· εἶτα δέ, ἀφοῦ πλέον ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γραφομένων τῆς, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς καὶ ἐψιθύρισε μετὰ δακρῶν:

— ὦ! Ἀνδρέα καὶ Λουκίλλη! πόσον μὲ κατεστῆσατε δυστυχῆ!

Αἱ λέξεις αὗται, ὅσῳ θλιβεραὶ καὶ ἂν ἦσαν, ἐδήλουσαν προφανῶς τὴν τύψιν συνειδήτου, ὑφ' ἧς κατετρύχετο ἡ καρδιά τῆς. Ἐν δικαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐζῆσε μακρὰν τῆς μεμολυσμένης ἀτμόσφαιρας τῆς Μοντρεάλης καὶ καθ' ἃς δὲν ἠσθάνετο τὴν γοητείαν τοῦ Στενφάιλδ, οὐδὲ τὴν ἐπιρροὴν τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ, ἔλαβε καιρὸν, κατὰ τὸν μονῆρην αὐτῆς βίον, νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τοῦ ἀνεπανορθώτου παρελθόντος τῆς καὶ νὰ ἴδῃ μετὰ φρίκης τὴν ἄβυσσον, εἰς ἣν ἐβύθισεν αὐτὴν τὸ ἀκατάσχετον πάθος τῆς. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ νοήσῃ ὅτι ἡ μετὰ τοῦ Στενφάιλδ ἐνωσίς τῆς ὑπῆρξεν ὑφ' ὅλας τὰς ἐσώψεις ἀτυχῆς καὶ ἤρξατο νὰ τρέμῃ καὶ διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς. Ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν ἦτο βεβυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, ὅτε, στρέψασα κατὰ τύχην τὸ βλέμμα, εἶδεν ἐνώπιόν τῆς τὸν Λουδοβίκον Βωζαῖν.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἀντωνέττα; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λουδοβίκος, μαντεύσας τὸν σάλον τῆς καρδίας τῆς.

— ὦ! Λουδοβίκε, εἶμαι πολὺ δυστυχῆς, ἀπήντησεν ἡ νέα συγκεκριμένη μετὰ δακρῶν.

— Τὸ ἐμάντευσα ἀφ' ἧς ἡμέρας ἦλθες ἐνταῦθα. Δὲν εἶσαι πλέον ἡ χαριεσσα ἐκείνη νέα, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα πρὸ τῆς ἐντεύθεν ἀναχωρήσεώς σου. Ἄλλ' εἶπέ μοι, Ἀντωνέττα, τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ;

— ὦ! ναί, ἐπανελάθει ἐνοῦσα ἰκετευτικῶς τὰς χεῖράς τῆς. Θέλω νὰ πείσῃς τὸν πατέρα μου νὰ ἐπανελθῶ ταχέως εἰς Μοντρεάλην.

— Ἄ! ἐνοῶ, ἐπανελάθει ὁ Λουδοβίκος μετὰ τῆς ζηλοτύπου ἐκείνης δηκτικότητος, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπὶ πλέον, δὲν δύνασαι νὰ ζήσης μακρὰν τοῦ ταγματάρχου Στενφάιλδ. Ἀναμφιβόλως ἂν, ὅπως σὺ, λυπῆται καὶ οὗτος διὰ τὴν ἀπευσίαν σου, τὰ ὀνόματά σου; θὰ μνημονεύονται εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα, ὡς πρότυπα εἰλικρινοῦς καὶ διακαυτοῦ ἔρωτος.

— ὦ! λυπήσου με, Λουδοβίκε, καὶ παῦσον πλέον τοὺς σαρκασμοὺς σου. Βοήθησόν με, ἂν δύνασαι· εἰ ἄλλως, λάβε οἶκτον δι' ἐμέ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Βωζαῖν συγκινήθη μεγάλως.

— Ἀντωνέττα, προσέθηκε θλιβερῶς, σὺ ἀπεναντίας πρέπει νὰ λάβῃς οἶκτον δι' ἐμέ! Ομίλει, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀξίος τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

Καὶ τότε ἡ Ἀντωνέττα ἐξεμυστηρέυθη αὐτῷ τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς, ἀποφυγοῦσα ἐπιδειξίως νὰ βεβαιώσῃ αὐτῷ τὸν πρὸς τὸν ταγματάρχη ἐρωτὰ τῆς. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ὑπεσχέθη αὐτῇ πᾶσαν πρὸς τοῦτο ἀρωγὴν.

ΙΒ'

Ἡ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀφίξις τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ ἐφαίδρυνε μὲν κατ' ἀρχὰς τὴν Ἀντωνέττην, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ βυθίσῃ αὐτὴν εἰς φοβερὰν μελαγχολίαν· διότι ἡ Λουκίλλη δὲν ἀπέκρυπεν αὐτῇ οὐδὲ τοὺς φόβους καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Στενφάιλδ, οὐδὲ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἄνευ λόγου ἀπουσίᾳ τῆς.

Ὅθεν, χάρις εἰς τὸν κύριον Δ'Ὠλνὲ, τὸν ὅποιον εἶχε διδάξει προηγουμένως ἡ σύζυγός του, ὁ κύριος Δὲ Μιρεκουρτ συγκατέθη νὰ ἐπανελθῇ ἡ Ἀντωνέττα εἰς Μοντρεάλην χάριν τῆς πασχούσης υγείας τῆς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Ἀντωνέττα εὐρίσκετο πλησίον τοῦ ἑραστοῦ τῆς.

— ὦ! ἐπὶ τέλους ἦλθες, ἀγγελέ μου! Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, τῇ εἶπεν ὁ Στενφάιλδ, περιπτώσων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καί, ἐνῶ ἔθλιβε περιπαθῶς τὴν χεῖρά τῆς, ὁ ταγματάρχης παρετήρησεν αὐτὴν ἀγρίως.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ δακτύλιόν σου; ἠρώτησεν αὐτὴν συνωφρωθεῖς.

Ἡ Ἀντωνέττα ἔτεινεν αὐτῷ τὴν δεξιὰν χεῖρά τῆς, ἐφ' ἧς ἔλαμπεν ὠραῖον πολύτιμον δακτύλιον.

— Φέρουσα αὐτὸ εἰς τὴν ἀριστεράν, τῷ εἶπεν ἐρυθριῶσα, πολλάκις ἔδωκα ἀφορμὴν εἰς τινὰς ἀδιακρίτους νὰ μ' ἐρωτήσωσιν ἂν ἤμην μεμνηστευμένη ὡστε, ὅπως ἀποφύγω τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, ἔθεσα αὐτὸ εἰς τὴν δεξιάν μου.

— Ἐξαίρετα! ὑπέλαθεν ὁ ταγματάρχης, ἀναλαβὼν τὸ ἥμερον ἠθὸς του.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη διήλθεν ἐν χαρᾷ καὶ φαιδρότητι. Πλείστοι φίλοι τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ συνταγματάρχης Ἐβελ, ἔσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὴν κυρίαν

Σαίν-Λούκ, εἴτινες θλίβονται, ὅτι δὲν εἶμαι πλησίον των. Ὑγειαίνετε, κύριε δὲ Βουσού.

Ὁ Βουσού ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του.

— Λοιπόν, ἐψιθύρισε, πάντα τετέλεσται δι' ἐμέ.

— Τί λέγετε; ἀνέκραζεν ἡ Ἄρτεμις, ἐγερθεῖσα.

— Λέγω, κυρία, ὅτι ὁ ἐξορίζων ὑμᾶς ἀνὴρ μοὶ κλέπτει τὴν μόνην ἐλπίδα μου τοῦ ν' ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μεθ' ὑμῶν ἀέρα, νὰ μαντεύω ὑμᾶς ὀπισθεν δικτυωτοῦ, νὰ θίγω, διερχόμενος, τὴν ὑμετέραν ἐσθῆτα, νὰ λατρεύω, ἐπὶ τέλους, ζῶν πρόσωπον καὶ οὐχὶ σκιά. Λέγω, λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς μου καὶ ὅτι, ἐὰν ἔτι πρόκειται ν' ἀπολεσθῶ, θὰ καταστρέψω αὐτὸν ἰδίαις χερσίν.

— Ὡ! κύριε κόμη!

— Ὁ ἀθλιος! ἀνέκραζεν ὁ Βουσού· πῶς! δὲν τῷ ἀρκεῖ νὰ ἔχη σύζυγον ὑμᾶς, τὸ ὠραιότερον καὶ ἀγνότερον τῶν πλασμάτων, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ζηλότυπος! Ζηλότυπος! τέρας γελοῖον καὶ σαρκουόρον, τὸ ὅποιον θὰ κατέτρωγε τὸν κόσμον.

— Ὡ! πρᾶυνθητε, κόμη, πρᾶυνθητε!... εἶναι ἴσως συγγνωστός.

— Εἶναι συγγνωστός! καὶ ὑπερασπίζετε αὐτὸν ὑμεῖς, κυρία.

— Ὡ! ἐὰν ἤξεύρατε! εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, καλύψασα τὸ πρόσωπον, διὰ τῶν χειρῶν της, ὡς φοβουμένη μήπως, παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν σκότος, ὁ Βουσού ἴδῃ τὸ ἐρύθημά της.

— Ἐὰν ἤξευρον, ἐπανέλαβεν ὁ Βουσού! Αἶ, κυρία, ἐν μόνον ἤξεύρω, ὅτι ἔχει ἀδικον νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου ὅστις εἶναι σύζυγός σας.

— Ἀλλά, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις μετὰ διακεκομμένην καὶ ὑπόκωπον φωνήν, ἐὰν ἐπλανῶσθε, κύριε κόμη, ἐὰν δὲν ἦτο!

Ἄμα ταῖς λέξεσι ταύταις, ἡ νεαρὰ γυνή, προσψάσασα ἐλαφρῶς, διὰ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς της, τὰς φλεγούσας χεῖρας τοῦ Βουσού, ἔφυγεν, ἐλαφρὰ ὡς σκιά, λαβοῦσα δ' ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὴν Γερ-τρούδην, ἐγένετο μετ' αὐτῆς ἀφαντος πρὶν ἢ ὁ Βουσού, ἀνάισθητος καὶ ἔμπλεως ἀγαλλιάσεως, δοκιμάσῃ κἄν νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα, ὅπως συλλάβῃ αὐτήν.

Ἐκεῖνος ἐξέπεμψε κραυγὴν καὶ ἠγέρθη κλονούμενος.

Ὁ Ρεμῆ ἔδραμεν ἐγκαίρως, ὅπως λάβῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τον θέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, τὸ ὅποιον ἡ Ἄρτεμις πρὸ στιγμῆς εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καραμψίν].

Ἴσως οὐδεὶς τῶν κατοικούντων ἐν Μόσχᾳ γνωρίζει τὰ περίχωρα αὐτῆς καλῶς ὅσον ἐγώ, διότι οὐδεὶς συχνότερον ἐμοῦ ἐξέρχεται εἰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰς πεδιάδας,

οὐδεὶς τρέχει πεζῆ, ἀνευ σχεδίου, ἀνευ σκοποῦ ὅπου τύχη — εἰς τοὺς λειμῶνας, εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς λόφους, εἰς τὰς πεδιάδας. Πάντοτε εὐρίσκει νέκ τερπνὰ μέρη, ἢ εἰς τὰ παλαιὰ εὐρίσκει νέκ θέλητρα.

Περισσότερον ὄλων μοὶ ἀρέσκει τὸ μέρος, ἐνθα ἀνυψοῦνται οἱ πυκνοὶ γοθικοὶ πύργοι τοῦ μοναστηρίου Σ... Ἐκ τούτου βλέπει τις πρὸς τὰ δεξιὰ ὄλην σχεδὸν τὴν Μόσχαν, τὸν παμμεγέθη τοῦτον σωρὸν οἰκιῶν καὶ ἐκκλησιῶν, εἰς σχῆμα μεγάλου ἀμφιθεάτρου. Ὠραία εἰκὼν, ὠραιότερα δὲ ὅταν φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅστις, δύνων, ρίπτει ῥοδίνους ἀκτῖνας εἰς τοὺς χρυσοὺς θόλους, εἰς τοὺς ἀναριθμήτους σταυροὺς. εἴτινες ἀνυψοῦνται πρὸς τὸν οὐρανόν. Κάτω ἐκτείνονται πυκνοὶ, καταπράσινοι, θαλεροὶ λειμῶνες, πέραν δ' αὐτῶν ρεεῖ δικυγῆς ποταμός, οὐτινος ἡ ἐπιφάνεια κυματίζεται ἔστιν ὅτε ὑπὸ τὰς ἐλαφρὰς κώπας τῶν ἀλιευτικῶν λέμβων, ἡ συνταράσσεται ὑπὸ τὸ πηδάλιον καταφόρτων πλοιαρίων ἐρχομένων ἐκ τῶν εὐφορωτέρων χωρῶν τῆς Ῥωσσίας, ἵνα σιτίσωσι τὴν ἀπληστον Μόσχαν. Πέραν τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχει δάσος ἐκ δρυῶν, παρὰ τὸ ὅποιον βόσκουσι πολλὰ ποίμνια· ἐκεῖ οἱ νεαροὶ ποιμένες ἄδουσι δημῶδη μελαγχολικὰ ἄσματα καὶ οὕτω συντέμνουσι τὰς θερινὰς ἡμέρας, τὰς τόσον μονοτόνους δι' αὐτοὺς. Παρέκει, ἐν μέσῳ πυκνῶν πετελεῶν, ἐγείρεται ὑπερήφανος ἡ μονὴ Δανέλοβ. Πέραν ἀκόμη, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, σχηματίζουσι κυανθὴν ταινίαν τὰ ὄρη Βαραβιέβ. Ἀριστέροθεν δὲ φαίνονται μεγάλαι πεδιάδες κεκαλυμμέναι ὑπὸ σίτου, δάση μακρὰ, τρία ἢ τέσσαρα χωρία, καὶ μακρότερον ἀκόμη ἡ κόμη Καλόμενοκ μετὰ τὰ ὑψηλά της ἀνάκτορα.

Ἐρχομαι συχνὰ εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ πάντοτε σχεδὸν εὐρίσκω ἐνταῦθα ἀνοιξίν· ἐδῶ ἐρχομαι καὶ κατὰ τὰς μελαγχολικὰς τοῦ φθινοπώρου ἡμέρας, ἵνα μελαγχολήσω μετὰ τῆς φύσεως. Ὁ ἀνεμος συρίζων διὰ τῶν τειχῶν τοῦ ἐρημωθέντος μοναστηρίου, διὰ τῶν μνημείων, καλυφθέντων ἤδη ὑπὸ γλόης, διὰ τῶν σκοτεινῶν παρόδων τῶν κελλιῶν, διεγείρει φόβον. Ἐκεῖ, στηριζόμενος ἐπὶ ἐρειπίων ἐκ μεγάλων πετρῶν ζητῶ νὰ εἰσδύσω διὰ τῆς φαντασίας μου εἰς τὴν ἀβυσσον τοῦ παρελθόντος καὶ με καταλαμβάνει ρῖγος καὶ φρίκη.

Ἐνίστε εἰσέρχομαι εἰς τὰ κελλία καὶ συλλογίζομαι ἐκείνους, εἴτινες ἔζων ἐκεῖ — τί θλιβεροὶ συλλογισμοί! Ἐδῶ βλέπω πολιὸν γέροντα, γονυκλιτῆ πρὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ παρακαλοῦντα τὸν Θεὸν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει πλέον ἠδονὴ ἐν τῇ ζωῇ, αἱ αἰσθήσεις του ἐνεκρώθησαν, ἐκτὸς τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀσθενείας. Ἐκεῖ νεκρὸς μοναχός, μετὰ ὠχρὸν τὸ πρόσωπον καὶ κεκμηκὸς τὸ βλέμμα, βλέπει διὰ τῆς κιγκλίδος τοῦ παραθύρου τὰς πεδιάδας, τὰ εὐθυμα πτηνὰ ἐλεύθερα ἱπτάμενα ἐν τῷ ἀέρι, καὶ χύνει πικρὰ δάκρυα· καταβάλλεται, μαρμίνεται, ξηραίνεται καὶ ὁ θλιβερός τοῦ κώδωνος ἦχος μοὶ ἀνχγγέλλει τὸν πρόω-

ρον θάνατόν του. Ἐνίστε εἰς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ περιεργάζομαι τὰς εἰκόνας τῶν θαυμάτων, ἀτινα ἔλαβον χώραν ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ. Ἐκεῖ πίπτουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἰχθύς ἵνα θρέψωσι τοὺς ἐν τῷ μοναστηρίῳ πολιορκουμένους ὑπὸ ἀπειραριθμῶν ἐχθρῶν. Ἐδῶ ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τρέπει τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν. Ὅλα ταῦτα μοὶ ἀναμνησκουσι τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος μου Ῥωσσίας, τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων, ὅτε οἱ ἄγριοι Τάταροι καὶ Λιθουανοὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἠρήμουν τὰ περίχωρα τῆς πρωτεύουσας καὶ ὅτε ἡ Μόσχᾳ, ἡ ἀπροστάτετος χώρα, παρὰ μόνου τοῦ Θεοῦ προσεδόκα βοήθειαν εἰς τὰς δεινοπαθείας της.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ με προσελκεί συχνότερον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο εἶνε ἡ ἀνάμνησις τῆς δυστυχοῦς Λίτζας.

Ἄχ! πόσον ἀγαπῶ ὅτι συγκινεῖ τὴν καρδίαν μου καὶ με κάμνει νὰ χύνω δάκρυα εἰλικρινοῦς θλίψεως!

Εἰς ἀπόστασιν τινα τοῦ μοναστηρίου — ἑκατὸν ὄργυιων περίπου — ἐν μέσῳ πρᾶσινοῦ λειμῶνος εὐρίσκεται παλαιὰ τις καλύβη, ἀνευ θύρας, ἀνευ παραθύρων καὶ ἥς ἡ στέγη ἐφθάρη καὶ κατέπεσεν. Εἰς τὴν καλύβην ταύτην πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἔζη ἡ ὠραία, ἡ τρυφερὰ Λίτζα, μετὰ τὴν γοαίαν μητέρα της.

Ὁ πατὴρ τῆς Λίτζας ἦτο εὐπορος χωρικός, διότι ἠγάπα τὴν ἐργασίαν, ἠροτρία ἐπιμελῶς τὴν γῆν καὶ ἔζη ζωὴν τακτικὴν. Ἀλλὰ ταχέως, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη του ἐπτώχευσαν. Ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν ἦτο ἀμελής, δὲν ἠροτρία καλῶς τὴν γῆν καὶ ἡ ἐσοδεία δὲν ἦτο μεγάλη.

Ἦναγκάσθησαν νὰ ἐκποιήσωσι τὰ κτήματα τῶν ἀντι ὀλίγων χρημάτων. Ἐκτὸς τούτου ἡ πτωχὴ χήρα σχεδὸν ἀδιακόπως ἔκλειε διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της — διότι καὶ αἱ χωρικαὶ εἰξεύρουσαν νὰ ἀγαπῶσι! — καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξησθένει καὶ δὲν ἠδύνατο καθ' ὀλοκληρίαν νὰ ἐργάζηται. Μόνον ἡ Λίτζα — ἥτις ἦτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της δεκαπενταετὶς μόλις — μόνον ἡ Λίτζα, ἀψηφούσα τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν της, τὸ ἔκτακτον κάλλος της, εἰργάζετο ἡμέραν καὶ νύκτα. Ὑφαινεν, ἔπλεκε περικνημίδας· τὴν ἀνοιξίν ἐκοπτεν ἄνθη, τὸ θέρος συνῆγε καρποὺς καὶ τὰ ἐπώλει εἰς τὴν Μόσχαν. Ἡ φιλόστοργος ἀγαθὴ γραῖα βλέπουσα τὴν φιλοπονίαν τῆς θυγατρὸς της, τὴν ἐσφιγγε συχνὰ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, εἰς τὸ ἀσθενῶς πάλλον στήθος της. Τὴν ὠνόμαζε θεῖαν χάριν, χαρὰν τοῦ γήρατός της καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὴν ἀνταμείψῃ δι' ὅσα κάμνει διὰ τὴν μητέρα της. «Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε χέρεα διὰ νὰ ἐργάζωμαι — ἔλεγεν ἡ Λίτζα — σύ με ἔθρεψες μετὰ τὸ γάλα σου, με ἐπεριποιεῖσο ὅταν ἤμην μικρὰ· τώρα ἤλθεν ἡ σειρὰ μου νὰ σε περιποιηθῶ· παῦσε μόνον νὰ θλίβεσαι καὶ νὰ κλαῖς· τὰ δάκρυά μας δὲν εἰμποροῦν νὰ φέρουν πάλιν εἰς τὴν ζωὴν τὸν πκτήρα».

Ἀλλὰ πολλάκις ἡ τρυφερὰ Λίτζα δὲν

